

Основні дати життя та діяльності Б. А. Мандзія

Богдан Мандзій народився 4 листопада 1933 року в с. Золота Слобода (нині Козівський район Тернопільської області). Під час хрещення отримав також друге ім'я – Мирослав. Батьки його, Андрій та Євфросинія, вихідці з цього села, працювали на той час вчителями в м. Чемерники Люблінського воєводства.

З початком Другої світової війни, у 1940 р. сім'я Мандзіїв переїжджає до с. Старе Місто Лежайського повіту, де батька призначили директором новоствореної Прилюдної народної школи з українською мовою навчання. Там Богдан Мандзій вступає до другого класу (оскільки програму першого класу української школи засвоїв удома під керівництвом батьків).

У 1943 р. сім'я переїжджає до Долішньо-Лежайського передмістя м. Ярослава, де батько стає директором школи з українською мовою навчання. Б. Мандзій у 1944 р. закінчує перший клас української гімназії в м. Ярославі. Війна стала на заваді подальшому навчанню.

У 1945 р. сім'ю Мандзіїв переселено до Тернопільської області колишнього СРСР, де 1951 року Б. Мандзій закінчує зі срібною медаллю 10-й клас середньої школи м. Товсте (нині Заліщицького району).

У 1951 р. вступає до Львівського політехнічного інституту і в 1956 р. закінчує з відзнакою радіотехнічний факультет, отримавши кваліфікацію “радіоінженер”.

Скерований на роботу до Ленінграда в організацію Міністерства суднобудівної промисловості, де працював з 1956 до 1960 р. на посадах інженера та старшого інженера. Відтак, у 1960–1961 рр. працював інженером-дослідником у Центральному науково-дослідному інституті ім. акад. О. М. Крилова, а в 1961–1963 рр. – старшим інженером у науково-дослідному інституті. У цей період займався розробкою та випробуванням корабельних радіолокаційних та радіонавігаційних систем.

1963 року Б. Мандзій вступає до заочної аспірантури на кафедру теоретичної радіотехніки та радіовимірювань (ТРР) Львівського політехнічного інституту і переїжджає разом з дружиною Людмилою та сином Андрієм до Львова.

У 1963–1964 рр. працює старшим інженером Спеціалізованого конструкторського бюро п/с 125 Міністерства радіотехнічної промисловості (сьогодні – Львівський науково-дослідний радіотехнічний інститут).

З 1965 р. подальше життя та робота Б. Мандзія пов'язані з Львівською політехнікою: у 1965–1966 рр. навчається в очній аспірантурі кафедри ТРР під керівництвом проф. Ю. Т. Величка, а в 1966–1968 рр. працює асистентом цієї самої кафедри.

У 1968 р. захищає кандидатську дисертацію “Аналіз установлених квазігармонічних режимів в нелінійних автоколивальних системах” і отримує науковий ступінь кандидата технічних наук за спеціальністю “Теоретичні основи радіотехніки”.

У 1968–1969 рр. працює на посаді старшого викладача, а в 1969–1976 рр. – доцентом кафедри ТРР.

У 1973 р. Б. Мандзію присвоєно вчене звання доцента кафедри теоретичної радіотехніки та радіовимірювання.

З 1968 р. його призначено заступником декана радіотехнічного факультету, а з 1972 р. до 1982 р. обрано деканом факультету.

У 1976–1986 рр. та з 1997 до 2005 р. – завідувач кафедри теоретичної радіотехніки та радіовимірювання.

У 1989 р. Б. Мандзію присвоєно звання “Почесний радист СРСР”.

У 1991 р. в Ленінградському електротехнічному інституті ім. Ульянова (Леніна) захищає докторську дисертацію “Методи і засоби підвищення ефективності процедур схемотехнічного проектування радіоелектронних пристроїв в надійнішому аспекті” і отримує науковий ступінь доктора технічних наук за спеціальністю “Радіотехнічні пристрої та засоби телекомунікацій”.

У 1993 р. Б. Мандзію присвоєно вчене звання професора кафедри теоретичної радіотехніки та радіовимірювання.

У 2002 р. рішенням Вченої ради Харківського національного університету радіоелектроніки надано звання почесного доктора університету.

З 2005 до 2017 р. – на посаді професора кафедри теоретичної радіотехніки та радіовимірювання.

З 2001 до 2004 р. проф. Б. А. Мандзія працює директором Інституту телекомунікацій, радіоелектроніки та електронної техніки, створеного у Львівській політехніці на базі радіотехнічного та електрофізичного факультетів.

Науково-педагогічна праця Б. Мандзія отримала високу оцінку держави та наукової громадськості.

Його нагороджено медалями “За доблестний труд”, “Ветеран праці”, значками “За відмінні успіхи у праці”, “Відмінник народної освіти УРСР”, “Відмінник освіти України”, Почесним знаком Міністерства освіти Німецької Демократичної республіки, Почесними грамотами Міністерства вищої та середньої спеціальної освіти СРСР, УРСР та інших громадських організацій, а також почесними нагородами Львівської політехніки.